

LINDHÄGENSKA SAMLINGEN

RÖSTRÄTTSFRÅGAN

SEDD UR KVINNLIK SYNPUNKT.

I Sverige har för närvarande frågan om den politiska rösträtten trädt i förgrunden. Den har trängt sig fram såsom kraf från de därifrån *utestängda*. För att nå dessa måste en utsträckning af den politiska rösträtten ske, så att hittills orepresenterade samhällslager må kunna bli representerade. Denna rösträttsutvidgning kallar man *allmän rösträtt*, emedan den skall bereda väg för en *hela det svenska folket* omfattande representation, ett tillvaratagande af *allas* berättigade intressen. Krafvet på denna rättighet föres fram under rättvisans fälttecken.

För oss kvinnor är det sätt, på hvilket frågan föres fram, en den blodigaste ironi öfver begreppet rättvisa. Den politiska rösträtten skall omfatta *hela folket* och *halfva befolkningen* — kvinnorna uteslutes. Alla *mäns intressen* skola bli representerade, men kvinnornas lika litet som hittills. Gudomlig rättvisa!

Männen få redan nu sända 380 representanter till riksdagen men kvinnorna icke *en enda*. För hvilka är den politiska

rösträtten nödvändigast? För dem som ingen representant ha, eller för dem som redan ha 380?

Det måste anses naturligt, att vi kvinnor se saken ur den synpunkten, att kvinnornas politiska rösträtt är mera nödvändig än en ytterligare utsträckning af männens.

Då kvinnorna framträda med kraf på politisk rösträtt blir svaret alltid så: Edert kraf är berättigadt, men ni måste *vänta*, tills alla män först fått rösträtt.

Är det rättfärdigt att fordra, att de helt och hållet orepresenterade skola vänta tills de, som redan ha 380 representanter, få några fler?

Kanske de kvinnliga intressena äro så obetydliga, att de kunna tåla uppskof till en aflägsen framtid?

Kvinnornas hufvudintressen äro samhällets *sedliga och sociala kraf*, och dessa tåla i våra dagar ej uppskof, utan att landet tillfogas ytterligare skada. Kvinnorna representera det sedliga samhällselementet, och att utestänga dem är att fördröja eller förkväfv lösandet af viktiga samhällsproblem och detta i en tid, då ej ens råheten eller dumheten hos män anses böra uteslutas från politisk rösträtt.

En af garantierna för rösträtten är *skattebetalningen*. Om den ej sker ordentligt år efter år anses rösträtten förbruten. Bevisligen äro kvinnorna landets ordentligaste skattebetalare, liksom de äro landets mest laglydiga inbyggare. Vore det rättvist att gifva landets mindre ordentliga element politisk rösträtt framför de mera ordentliga? Vore det samhällsgagneligt?

Ofta höra vi kvinnor uttalas den åsikten, att vi ej böra kräva rösträtt, emedan det *skulle fördröja utvidgningen* af männens rösträtt.

Hvad innebär detta uttalande? Naturligtvis att man anser att landet har mera gagn af den *minst upplyste* och *minst ordentliga* man än af den *mest upplysta* och *mest ordentliga* kvinna. Och det är ju landets gagn och utveckling, som afses genom representationen. Dess intressen gå före alla enskildas.

Om den politiska rösträtten gifves åt flertalet män och icke åt kvinnorna, så har den svenska riksdagen i samråd med regeringen fastslagit, att alla kvinnor — äfven de mest snillrika och lärda — *stå lägre* än den mest utvecklade och obildade man.

De kvinnor, som för närvarande äro bäst

agnade att verka för sitt land och för tillvaratagandet af speciella kvinnointressen, äro de fria, själf försörjande kvinnorna. Ute i förvärfvet bli de i tillfälle att bilda sig åsikter, och genom sin oberoende ställning äro de i stånd att själfständigt häfda dessa.

Kvinnornas kraf är därför:

Politisk rösträtt för fria, själf försörjande kvinnor efter samma grunder, som bli gällande för män.